

A gazdag ifjú

(Lukács 18,18-27)

2000 éve próbáljuk elhítenni magunkkal, hogy ezt a történetet nem úgy kell érteni, ahogy van. A tanítványok „hogyan lehetséges” kérdésére adott választ, miszerint „Istennek semmi sem lehetetlen”, hajlamosak vagyunk úgy érteni, hogy Isten majd csak kitalál valamit, hogy gazdagon is üdvözülhessünk. Egy életen át kísérletezünk a két úr szolgálatának összeegyeztetésével.

Megtartjuk a parancsokat – mondhatjuk a gazdag ifjúnak. Nem ölünk, nem lopunk. Legalábbis nem annyit, mint mások. Kicsit áfát csalunk, kicsit pletykálkodunk, kicsit figyelmen kívül hagyjuk a körülöttünk élők testi-lelki szükségleteit. De néha aranyosak vagyunk ám!

De Jézus nem ennyit akar! Nem egy kis rész Melindát, Zolit, Magdit, hanem teljes egészét. Olyat, aki mozgékony, aki bármikor bevethető. Olyat, aki nem akarja előbb rendbe tenni házát, ökrét, mielőtt az Úr szavának követésére indul. Mert a halogatás a tett halála.

Ha magamért és enyéimért vagyok gondban, igen picike hely marad arra, hogy az Isten ügyével törődjek.

A mindent elhagyni tudók százannyit kapnak, testvért, földet, házat, s ráadásul az örök életet. Miért csodálkozunk, hogy nem tapasztaljuk a százannyit, ha csak a feleslegünket osztogatjuk vállveregető nagylelkűséggel.

Jézus a gazdag ifjú esetében fordítva cselekszik, mint Zakeusnál. Ott a házába tért, elfogadta vendéglátását, s ennek az lett a következménye, hogy Zakeus radikálisan megváltoztatta az életét. Itt a gazdag ifjúnak előbb cselekednie kell, hogy Jézushoz tartozhasson. Miért? Egyrészt azért, mert különbözőek vagyunk, és Isten nem sémákban gondolkodik. Másrészt Jézus azoktól, akik tanítványaivá akarnak szegődni, többet követel.

A Máté-béli változat kiemeli, hogy Jézus szomorú volt, amikor az ifjú elment, mert megszerette. Megszerette, de helyette nem léphetett.

A ma emberének meg kell tanulnia dönteni. Nem lehet egy életet „is-is”, langyos módra leélni.

Nem elég, hogy Jézus szeret engem. Ha én naponta nem szeretem viszont a Neki adott perceimmel, akkor nem vagyunk egységben. A házasságban sem elég, hogy Te szeretsz engem, én meg úton vagyok afelé, hogy viszontszeresselek. Miféle kapcsolat lenne ez? Pedig Istennel valami ilyenforma, felemás kapcsolatban élünk.

Hol a nyomor és a szegénység határa?

Hol a Bokor által jónak gondolt, az adott társadalom létminimumán élés és a gazdagság határa?

Van-e olyan anyagi javam, ami nem feltétlenül szükséges? Biztosan szükséges-e az, amit most annak gondolok? Valóban boldogtalan lennék nélküle? Hányan használják azt, ami az enyém? Nyitott-e a házam barát és rászoruló számára egyaránt?

Jézus biztosan tudott volna vitatkozni a „gyerekkorom óta mind megtartottam a parancsokat” kijelentéssel. De Jézus nem vádol, nem szegényít meg, hanem további utat mutat. Az igazi gazdagság felé! Hisz Isten teremtette lelkünk sosem elégűlhet ki csak anyagiakkal. A gazdag ifjú is keresett még valamit. A ma embere is jár transzcendentális meditációra, wellness hétvégére, hogy valamilyen formában a lelkét is ápolja. Hosszú távon senkit sem elégít ki a csupasz materialitás.

Megtérni legalább kétféle módon lehet:

- villámcsapásszerű megvilágosodással, Isten-találkozással,
- szép folyamatosan közeledve a Teremtő szándékaihoz.

Osztolni is többféle módon lehet:

- egy nagy, bátor ugrással mindent hátrahagyva elindulni egy hátizsákkal egy életközösségbe,
- szép lassan törekedni a kettőről az egyre.

Csak ne lopkodjuk vissza azt, amit egyszer már odaadtunk! Tárgyat, drága szokásainkat, fogyasztói életmódunkat! Csak ne holnap akarjuk elkezdni az „add el mindenedet” megvalósítását, hanem még ma!

Közszeginé Rihmer Melinda

Elmélkedés – Álmélkodás

Amikor patak mellett sétálsz erdő alján, és hagyod, hogy a csobogás behatoljon lelkedbe, megértheted a patak hangjait.

Először kérdéseket teszel fel: Honnan jössz? Hová mész? Miért haladsz folyton-folyvást?

A patak rád mosolyog, és csobogó hangján eléd tárja a világot, ahonnan jön. Erdő rejtekéből, fák gyökereiből, föld mélyéből. Mindennek eredetéből. Hajszálaikon, láthatatlanul, csöppenként átszűrődve hegyek kövein, a mélyben gyülik össze. Bugyborékolva tör fel, és elindul sa-

ját útján. Csermely csendes csobogásával.

Fű, fa, virág mosolyog rá. Fű, fa, virág mosolyog önmagára víztükrében. Mindeneket körbeszalad, ficánkolva megsimogat.

Puha erdei föld öleli, medrét adva.

Más dolga nincs, csak haladni. Gyűjtögetni a föld vizeit. Más dolga sincs, mint táplálni, olykor áradni, mindent előtenni.

Dolga még élvezni a növényvilágát, amely vize nélkül nem élhet. Közösségben lenni a partján élő állatokkal, táplálni a madarakat, akik-

nek csemege a benne élő apróságok özöne.

Halad valami felé, ami vonzza. Fentről jön, és lefelé megy. Része egy körforgásnak. Útja kanyargó, vize egyre szélesedő, mélyülő. Helye állandó, vize állandó, de cseppjei mindig mások.

Ha állsz a partján, láthatod. De nem a maradandót, hanem a mindig tovahaladót.

Ha a partján állsz és hallgatod, minden vízcseppjében a tengert hallod.

Partján, ha állsz, része vagy egy nagy körforgásnak.

Te is víz vagy! 60%-ban.

Csizovszki Zsóka